БРАНИСЛАВ МАТИЋ У ИНТЕРВЈУУ ИНТЕРНЕТ РАДИЈУ „СНАГА НАРОДА”

Пројекат повратка у своју кожу

Морамо најпре да рашчистимо једну ствар која објашњава многе друге: од јесени 2000. године Србија није слободна, независна и суверена земља. Она је тужни протекторат којим пресудно, у крајњој инстанци, управљају непријатељи Србије. Над Србијом се од тада спроводи један *осветнички програм* меке али вулгарне окупације. Његове омиљене поштапалице су преваспитавање, „промена свести”, тобоже цивилизовање, а заправо обеснаживање главних елемената националног идентитета. Његов главни метод је уцењивање и понижавање. А једини стварни разлог:
одмазда за отпор пружен поробљавању
. Тек кад то знамо постаје јасно шта се заправо дешава на политичкој и јавној сцени, у култури и медијима, у економији и спорту. Преокрет је, наравно, могућ и много ближи но што нам се сада чини

У двосатној ауторској емисији угледног српског новинара Дејана Булајића, на интернет-радију **„Снага народа”** , 26. августа гостовао је књижевник и новинар Бранислав Матић, главни уредник „Нације”. Преносимо неколико питања и одговора: о глобалној медијској технологији, о медијима као управљачком инструменту, о моделу меке али вулгарне окупације који се примењује у Србији, о „компрадорској псеудоелити” која спроводи осветнички програм над сопственим народом, о стању у

српским медијима и на културној сцени, наравно и о излазу из свега тога. Цео интервју **можете преслушати**
у архиви емисија на сајту радија „Снага народа”.

Доста сте се бавили глобалним медијима и њиховом филозофијом. Како данас видите светску медијску ситуацију и улогу новинара у свему томе?

Медији за какве смо се ми припремали, и због каквих смо заволели овај посао, на глобалном нивоу одавно више не постоје. Промењена је њихова природа и функција, њихова суштина и смисао. Пред нашим очима метастазирају процеси започети средином прошлог века и очитовани успоном науке зване кибернетика. У западној цивилизацији тада превладава поглед на свет као један Систем. Кључни модели светске доминације разрађују се као као модели управљања Системом. Норберт Винер, амерички математичар и „отац кибернетике”, дефинише своју науку као *управљање Системом помоћу информација* .

Тачно је проучено: када, колико и каквих информација треба упумпати да би се изазвало жељено понашање Система. Или да би се оправдале управљачке одлуке које су, из сасвим других разлога, већ донете. Зна се колико је потребно крви, суза, злочина, несреће, жртава, колико фарисејске потресености или страха, да би се оправдала унапред донета одлука о бомбардовању неке земље. Да јавно мњење тобоже изврши притисак на владу да донесе одлуку коју је она, сасвим другачије мотивисано, већ донела. И да се све то не зове *злочин агресије*, како му је право име, него *хуманитарна интервенција* .

Ти медији, дакле, више не служе за преношење информација, за образовање, васпитавање укуса, квалитетну забаву, него су претворени у *инпут машине*. У машине помоћу којих се у Систем убацују информације какве су потребне да би се подстакло или изнудило његово одређено понашање.

Ти медији све мање прате догађаје, а све више их сами производе и обликују према потребама управљања Системом. Ако их није могуће произвести, они ће их напросто

измислити. После неког времена измишљотину ће демантовати управо они од којих је потекла, али Систем је у међувремену неповратно одмакао путем на који су они хтели да га гурну.

Примера има много, и светских и домаћих. Од намерног допуштања напада на Перл Харбур, да би се оправдао позни улазак Америке у Други светски рат (ушетавање Американаца у Европу, већ искрварену и десетковану братоубилачким ратом, и окупација њене западне половине), па до измишљотине о ирачком оружју за масовно уништење (у тој несрећној земљи је од почетка напада на њу до данас убијено преко милион људи). Од Улице Васе Мискина, Маркала и Рачка, до бестијалних кривотворења и манипулација Сребреницом.

У таквој поставци, новинари су само службеници Система, опслуживачи, техничари, најамници различитог ранга и талента, али генерално све безличнији, све блеђи и једнији. Сво знање и креативност, сва одговорност и мисија, сведени су на технике манипулације. А то је, за озбиљне људе, врло мучно и неприлично.

ТРИ ЗАБАШУРЕНЕ ВЕЛЕИЗДАЈЕ

Ситуација у новинарству није много боља ни на локалном нивоу, на унутрашњем плану?

Каква нам је држава, таква нам је култура, такви су нам медији, такво нам је новинарство. Провизоријум и бешчашће, слом вертикале вредности и издаја. Забрињавајуће великим делом српских медија – сасвим програмирано – хара полуписмен свет, са вишком ега и мањком падежа, са лажним грудима и лажним дипломама, без икаквог осећаја етике и одговорности у заједници, одговорности пред Богом, родом или самим собом. Не знам да ли је икада српска штампа у етичком смислу била на нижим

гранама него сад. Да ли је икада могла овако да забашури и разводни три ужасне велеиздаје које је Србија доживела од 2000. до 2013. године (велеиздаје у фебруару 2008, у септембру 2009. и у априлу 2013). По образовном и занатском нивоу, по креативности и укусу, по храбрости и поштењу, српски медији деценијама нису били ниже.

Знате, некада нам се са врха „Београђанке” свакога јутра обраћао Душан Радовић. *Заба вник*
и
Политику
је уређивао Влада Булатовић Виб. У Радио Београду радили су Стева Раичковић, Љубомир Симовић, Данило Николић, Бода Марковић... У новосадском
Дневнику
био је запослен Мирослав Антић. Културни-образовни и Дечји програм у Телевизији уређивали су Витезовић и Ршумовић. Када сам ја дошао у
Дугу
, још веома млад, у другој половини осамдесетих, тамо су седели Момо Капор, Брана Црнчевић, Драгош Калајић, Драган Барјактаревић, Зоран Богавац, Мира Бобић... Или замислите двадесете и тридесете године, када су у београдским редакцијама и кафанама седели Милош Црњански, Сташа Краков, Раде Драинац, Густав Крклец, Сибе Миличић, Сташа Винавер, Бошко Токин...

Такви асови давали су тон у јавном животу и чинили дух не само медија него и свога града, своје земље. Они су у редакцијама дочекивали талентоване клинце, још полуфабрикате, и од њих правили своје истинске наследнике, па и боље од себе.

Данас тога нема. Недоучени клинци, осакаћени упропашћеном школом, долазе код недоучених уредничића, од којих немају шта да науче, осим можда политичке проституције и продавања вере за вечеру. У већини редакција укинута су лекторска одељења. Влада правописни и језички хаос. Нема филмске, музичке, књижевне, ликовне критике, јер су критичари одавно претворени у пи-ар агенте великих издавачких и продуцентских кућа. Нема мајсторских живих репортажа, тог често књижевног жанра у новинарству, јер редакције годинама наводно немају новца за такве путне трошкове. (Баснословно плаћају комесаре, а укидају репортере и ауторске хонораре.) Нема занимљивих прилога школованих дописника, јер су дописништва у великом броју позатварана. Царују преписивање са интернета и импровизација, аматеризам и тешка јефтиноћа, са дугорочно врло скупим последицама. Све се то прикрива глупом бомбастичношћу, примитивизмом и дреком.

Е сад, ако знамо да је главни производ медија сама публика, онда имамо још више разлога за узбуну.

Силом биологије, у нашој јавности постаје доминантна генерација која је пресудно обликована оваквим медијима. Она за боље и не зна. Тровачки медији, и они који помоћу њих управљају овом разваљеном кућом, ускоро ће моћи да се позивају искључиво на „закон тражње". То је, разуме се, само још једно подмукло подметање. Већ сам то описивао: ако наркоман, у гроги стању, тражи још дроге, ми смо дужни да се таквом „закону тражње" не повинујемо. Морамо да пронађемо начине како да му истински помогнемо.

ОСВЕТНИЧКИ ОКУПАЦИОНИ ПРОГРАМ

Како је могуће да нам се дешава све то што описујете? Зашто доносимо одлуке против себе самих, против своје државе и народа? Ко то спроводи и како?

Морамо најпре да рашчистимо једну ствар која објашњава многе друге: од јесени 2000. године Србија није слободна, независна и суверена земља. Није њен суверенитет ни пре тога био потпун и беспрекоран, али од тада, до даљњег, он не постоји.

Србија је од тада тужни протекторат којим пресудно, у крајњој инстанци, управљају непријатељи Србије. Дакле, не са српских, не са несрпских, него са антисрпских позиција. Над Србијом се од тада спроводи један *осветнички програм* меке али вулгарне окупације. Његове омиљене поштапалице су преваспитавање, „промена свести", тобоже цивилизовање, заправо обеснаживање главних елемената националног идентитета. Његов главни метод је уцењивање и понижавање. А једини стварни разлог: *одмазда за отпор пружен поробљавању* . (Уз остало, непријатељ нам никада неће опростити што је на нашем простору, задржан

српским слободарским отпором, изгубио десет кључних година, док је Русија била на коленима и лак залогај. Као Хитлер 1941. године. Сада ствари стоје друкчије.)

Тек кад то знамо и узмемо у обзир, постаје јасно шта се заправо дешава на политичкој и јавној сцени, у култури и медијима, у економији и спорту.

Сва наша разматрања морају поћи од те тешке и једноставне чињенице.

Сва ова јефтина драматургија око нас, сви ови патетични скечеви, треш телевизије, бестијални таблоиди, бескрајно пренемагање, ту су пре свега да прикрију ову страшну чињеницу и учине нас равнодушним према њој.

Ту су да нас срозају до подљудског нивоа, са којег се више не постављају озбиљна питања и где више нико не зна зашто је ту, шта му је дужност.

Тај окупациони програм спроводи једна компрадорска псеудоелита, дуго стипендирана и припремана споља, која нескривено мрзи ову земљу и све њене вредности. Али то је једна посебна и врло сложена тема.

„КОРИСНИ ИДИОТИ” И КОМПРАДОРСКА ЕЛИТА

Па ипак, бар у најкраћем, ко чини ту „компрадорску псеудоелиту” и шта су њени покретачки мотиви?

Прво, да се разумемо, то није елита, поготову не веродостојна, не елита врлине и знања, стаменог и безусловног пожртвовања за заједницу. То је једна сложена и шарена структура која је под принудом запосела место елите у друштву, нелегитимна „функционална елита". Има ту људи који су, због наивности или недовољног познавања ствари, поверовали у пропагандне лаже Запада, у идеолошке флоскуле у које ни Запад више не верује. Они не узмају новац за своје служење страним интересима, чине то „из уверења". Америчка псеудоимперијална доктрина зове их „корисним идиотима". Има један проценат људи који су део широке агентурне мреже Запада, стари стипендисти и активирани спавачи, као и удбашки пребези.

Али највећи проценат, и то са највише болесног негативног осећања према сопственој земљи и народу, чине деца „деце комунизма". Они су у прећашњем поретку, гуслајући о комунистичкој интернационали и обављајући многе прљаве послове против свог народа, уживали огромне привилегије. А онда се, стицајем историјских околности, њихов идеолошки сан претворио у реални кошмар народа којем припадају. Тај свет се распао. Они су се нашли на ветрометини, морали су чак да промене интернационалу како би задржали старе и изборили нове привилегије. Иако је њихов народ, српски, највећа жртва распада њиховог идеолошког сна, иако је најмање желео тај распад од свих умешаних, они су по кључу и дресури управо Србе окривили за све. За распад њихове утопије, за губитак привилегија, за личну патњу. Отуд њихово патолошко и ирационално антисрпство. Отуд болесна потреба да се под својим новим господаром свете Србима.

Они разарају базични систем вредности у земљи. Уништавају сваки заметак истинске елите, гурају најбоље људе ка далеким маргинама (имају развијен систем дисквалификације), уклањају све „неподношљиве поредбене јединице".

Они латинизују и однарођавају Србију, гурају је у обескорењеност и безверје, распаљују комплексе ниже вредности и негативне аутостереотипе.

Они релативизују светиње и симболе за које су живели и гинули наши преци, спрдају се са нашим ранама и жртвама, са нашим заветима и молитвама.

Они трују јавни простор треш поткултуром, негативним идолима, банализацијом ужасних размера, лудилом, хушкањем на монструозне злочине и перверзије. Претварају наше

животе у бескрајну црну хронику. Подемоњују и поживотињују.

ЧЕЖЊА ЗА ДРЖАВОМ И НОРМАЛНОШЋУ

Опис стања звучи реалистично и застрашујуће. Шта је решење?

Држава. Чим истински Срби поново овладају апаратом сопствене државе, чим земљу изведу из статуса бедног протектората, чим нормални људи (дакле одговорни и самосвесни) поново преузму полуге друштвеног живота, међу којима су медији и култура у првом плану, многи од ових ужасних трендова могу бити брзо преокренути. По многим симптомима можемо видети да у народу нема тешких дубинских оштећења. Све је ово, још увек, само површинска корозија, шуга и свраб. Народ је у својој суштини жељан нормалности, вапи за њом, и одлично реагује када му се нормалност понуди.

Наравно, у неким сферама мора се лечити дуго и стрпљиво, поправљање стања ће потрајати, јер пролазимо кроз врло широко уништавање, великих размера. Већ сада би требало да спремамо генерацију, почетних неколико хиљада младих људи који ће предводити српску обнову државе и повратак у нормалност, повратак у своју кожу.

О свему томе не треба издавати декларације и програме, треба ћутати и радити. Стару изреку морамо преформулисати: „Риба смрди цела, а чисти се од главе.”

Како видите стање на нашој културној сцени?

Писао сам о врло лошим последицама хроничног потцењивања важности културе од стране српске политичке класе. А оштећења и кварења која нам долазе кроз културу дугорочно су најопаснија и најтеже се исправљају.

Као и скоро све друго – образовање, привреда, здравство, индустрија, војска, службе безбедности – и културна сцена у Србији данас није у добром стању. Веродостојна српска култура сведена је на ниво поткултуре у сопственој земљи. На банално мишљен фолклор, запевање старица у планини и пластични цвет у коси.

А оно што је запосело главне токове српске културе није ни српско ни култура. Реч је о баналном епигонству, о закаснелом провинцијалном подражавању концепата који су давно минули великом светском уметничком позорницом. Такви, нису више занимљиви ни овде, камоли у свету. Али, наметнуто окупационим идеолошким обрасцем, управо то запоседа све важне позиције у модерној српској култури. То спречава развој истинске и живе српске урбане културе, затомљава креативност нових генерација. Гуши. Велике културне и уметничке потенцијале трајемо на неталентоване играрије, плитке досетке и пуке мистификације. Олињали и бајати концептуалисти, држећи све жирије и институције културе, све фондове и комесаријате, залуђују клинце да је то њихово *ништа* сада *in*, кул, ултрамодерно. Тај провинцијални културни модел је одавно мртав, његова лешина испуњава смрадом наше градове, не може од њега да се дише нити ишта може под њим да никне, и неко га мора сахранити. Тихо, без носталгије и почасти.
<

(Извор: **www.snaganaroda.net** . Прирећивање, скраћења и опрема: „Нација”)

Објављено: среда, 7. септембар 2016, 13:59h